

maafkee endog om en fuldstændig Ophævelse af en saadan Disposition, vel at mærke, naar der kun er Tale om Baand paa en eneste Mand, og det er denne Mand, som selv ønsker Forandringerne. Naar man ved Forandringen vilde kræve Andres Ret, er det en anden Sag; men det er netop den meget store Forskjel mellem de Tilfælde, hvor der er en virkelig fideicommissarisk Disposition, og disse uegte fideicommissariske Dispositioner, hvor der blot er lagt et vist Baand paa en enkelt Mandes Raadighed. Deraf følger, at der i saadanne Tilfælde kan være Spørgsmaal om Forandring, og at disse to Forhold, som man vil sammenstille under det samme Ord, ere væsentlig grundforskjellige. Der have De Grundten til, at jeg har bragt dette Spørgsmaal frem. Jeg troer, at, naar De betragte Forholdet, ikke gennem en systematisk Brille, men see paa det, som det udbiller sig i Livet, maae De erkjende, at der kan være en Trang til en saadan i sit Omfang noget ubestemt Magt for Regjeringen til at stadfæste sliige Dispositioner, selv om derved den nærmeste Arvings Ret — thi er der Udarvinger, er Sagen meget simpel — kan begrændses. Kan man finde paa nogen praktisk Begrændsning, kan man opstille ved Udarvingsforslag til 3die Behandling nogle nærmere Regler, som begrændse Regjeringens Myndighed i saa Henseende, er det saa langt fra, at jeg kan have Noget derimod, at jeg endog vil være meget taknemmelig derfor. Jeg kan forsikre, at det slet ikke er af de behagelige Sager disse Sager, som gaae ud paa, at de Paagjældende, paa hvis Raadighed der er lagt Baand, indstændig anmode og bede om, at disse Baand nu blive hævede, da de ene og alene ere paalagte til Fordeel for den enkelte Person, med hvem man nu taler, og efter Forhold, der, som de nu fremstille sig, ere generende og trykkende. Ubetinget og altid at afvise saadanne Paastande er efter min Mening usforsvarligt, men altfor let at gaae ind derpaa er ogsaa utilraadeligt og utilstedeligt. Kan der altsaa opstilles Skranker, som f. Ex. vise, at Justitsministeren ikke kan have den fjerde Tanke om at sanctionere Driftsmethoder, eller andre

hensigtsmæssige Skranker, ønskes det f. Ex. tilføjet, at der, hvad der aldrig har været Tvivl om i Justitsministeriet, trods Baandet med Ministeriets Samtykke ligesuldt kan optages Laan, saa skal jeg med Fornøielse gaae ind derpaa. — Jeg har gjentagne Gange erklæret, at der for mig er en Forskjel mellem 1ste og 2den Passus, idet jeg bestemt fastholder den første, medens jeg maa henstille den anden til Thingets Afgjørelse; men jeg mener, at begge søge at fyldestgjøre en praktisk Trang, og det har ikke været mig muligt at see det Færlige ved en saadan Bestemmelse som den, anden Sætning indeholder. Det eneste Færlige, jeg ser, er, at det kan blive generende for Justitsministeriet at skulle have disse Forhandlinger; thi Sagen afgjøres sjældent, inden at man maa sende Andragendet tilbage og sige, at det gaaer forvidt osv., men denne Besværlighed maa Ministeriet jo finde sig i, naar det derved udretter Noget. En udtrykkelig Bestemmelse om, hvorvidt Laan kunne optages, har jeg ikke troet det nødvendigt at give. Sagen er den, at jeg kan sige, det er en egentlig Gjerning i Justitsministeriet, at sanctionere Laan i Majorater. Det ligger ganske indenfor Ministeriets Forestillingskreds, at, fordi der er Baand, som forbyde en ligefrem reen Afhændelse, dermed er det ikke nægtet, at det kan tilstedes at optage Laan; men ved alle disse Punkter skal jeg meget gerne gaae ind paa de praktiske Begrændsninger, hvorom Udvalget maatte kunne enes. Jeg har nu fremhævet, hvorfor jeg troer, at det er en forstandig Bestemmelse, der er foreslaaet; det erede Thing maa nu afgjøre Sagen, vi have, synes mig, talt længe nok om det.

Griffen: Maa jeg bede om Ordet.

Madvig: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Ordføreren har begjært Ordet, men, da det kun er for en kort Bemærkning, at den 1ste Landsthingsmand for 1ste Kreds begjærer Ordet, skal jeg først give det til ham.